

gjæringer og Raad fra alle mulige Sider — saa maatte jeg sætte overordentlig stor Priis paa at finde en Mand, der paa den ene Side ikke prætenderede at være den Ledende med Hensyn til den hele Hippologi, og paa den anden Side i høi Grad var i Besiddelse af de Egenstaber, der udfordres til at bestyre dette Stutteri, og som kunde træde i et godt og ønskeligt Forhold til de Mænd, som jeg formaaede til at overtage den mere almindelige Ledelse saavel af Stutteriet som af alle de øvrige Forretninger, der rundt om i Landet ere knyttede dertil. Tilmed medfører en Flytning fra Tjebo til Frederiksborg meget betydelige Udgifter, saa jeg finder ogsaa, at det er i høi Grad billigt at bevilge den Medhjælp, som Militæretaten vilde have ydet, hvis Forflyttelsen var skeet i dens Tjeneste. Det er disse specielle Omstændigheder, som ikke have været Udvalget bekendte, der gjøre, at jeg meget maa anbefale, at hvad der i saa Henseende er resolveret af Indenrigsministeriet maa stadfæstes, idet jeg bemærker, at drage til Følge kan det ganske vist ikke, da Ingen let kan falde paa at forlange Flyttehjælp paa Grund af denne Afgjørelse af et saa specielt Tilfælde.

Tjehnering: Dersom den ærebe Minister havde sagt: Jeg har følt mig nødsaget til, forat skaffe en Mand til at bestyre denne Post, at tilstaae ham 200 Rd., og det vilde derfor være at standse min Handlefrihed i saadanne Tilfælde, hvis man nægtede dette Beløb, saa var det ganske vist en Ting, som fortjente Overveetelse, idet man nemlig maa erkjende, at der er Tilfælde, hvor en Minister, for at vinde en Mand for en eller anden Post, som ikke kan staae længere hen ubesat, kan være i den Nødvendighed at maatte gjøre Skridt af denne Art, og saa kunde det ogsaa ventes, at man vilde anerkjende Nødvendigheden af at faae disse Pengemidler bevilgede; men saaledes forekommer det mig ikke, at Sagen staaer her, i det Mindste er den ikke fremstillet saaledes fra den ærebe Ministers Side, og naar den ærebe Minister henviser til, hvad der skeer i Militæretaten, saa maa jeg bemærke, at saaledes skeer det ikke der, uden naar Vedkommende bliver kommanderet andetsteds hen. Naar

en Mand bliver forflyttet efter Ordre fra et Sted til et andet, da kan der blive Spørgsmaal om denne Art Godtgjørelse, men naar han flytter efter sit eget Forlangende, kan Staten ikke træde til og godtgjøre ham Flytningsomkostningerne. Det, at han er konstitueret og ikke fast ansat, kan heller ikke gjøre nogen Forskel i denne Sag. Vi have mange Embedsmænd, som efter Ansøgning flyttes fra et Embede til et andet; vi have Embedsmænd, som efter deres eget Dulle paatage sig Konstitutioner, men der bliver dog ikke givet dem nogen Flytningsgodtgjørelse; det er Noget, man i det Hele har maattet holde sig fra. Jeg troer altsaa ikke, at der i dette Tilfælde foreligger Noget, der er forskjelligt fra, hvad der i Almindelighed skeer. Enten maa man komme til den Regel, at naar en Embedsmand eller en anden Mand, som vil have et Embede, skal flyttes fra et Sted til et andet for at overtage det, saa skal der gives ham Reisegodtgjørelse, eller ogsaa maa man ikke give den i dette Tilfælde. Mitmesteren, der med sin Ministers Tillæbelse foreløbig opgiver den Stilling, han har, forbeholdende sig at kunne træde tilbage, naar han vil, hvad der jo er en Fordeel for ham, og søger en anden Stilling i Kongerigets Tjeneste, er slet ikke stillet anderledes end enhver som helst anden Mand, der søgte den samme Stilling, men en Anden vilde man aabenbart ikke have givet nogen saadan Reisegodtgjørelse, med mindre det som sagt i Forveien var afforderet, fordi vi havde søgt ham, og han ikke havde søgt os.

Indenrigsministeren: Jeg skal bemærke, at det netop ikke er Torp, der har søgt Posten, men det er mig, der har søgt Torp, efterat have talt med en Masse Folk og igjennem dem faaet meget forskellige Raad, saa forskjellige, at jeg ikke kan Andet end lykønske mig til at have fundet; om jeg saa tør sige, en neutral Mand, for hvem der maaffee ikke fra nogen Side er nogen Begjæring, men mod hvem jeg heller ikke troer, at Noget har Noget at indvende, og som ganske vist synes at medbringe gode Kundstaber og at have stillet sig paa en beskedn og hensigtsmæssig Maade til det hele vanskelige Forhold. Den, hvis Raad jeg ved